

**Каньковський
Ігор Євгенійович**

**УЧИТЕЛЮ !
ТИ Є І БУДЕШ ВІЧНО !**

«Він – учитель за покликанням; його не можна уявити собі ніким іншим як учителем. Викладання стало його життям, його поживою; воно нероздільно зв'язане з ним. І не дивно, що вчительська справа стає у нього вільним мистецтвом, і він на всіх своїх учнів накладає печать свого духу! Як він знаходить своє щастя в навчанні, так можна вважати щасливими тих, хто в нього вчиться».

А.Дістерверг

Каньковський Ігор Євгенійович

доктор педагогічних наук, доцент, відмінник освіти України, засновник та завідувач кафедри теорії та методики трудового і професійного навчання Хмельницького національного університету.

№ 179

« 09 » листопада 2017 р.

Звернення

Митрополита Хмельницького і Старокостянтинівського АНТОНІЯ

до організаторів та учасників

**ІХ Міжнародної науково-практичної конференції
ПРОФЕСІЙНЕ СТАНОВЛЕННЯ ОСОБИСТОСТІ:
проблеми і перспективи**

**Шановні організатори та учасники конференції,
браття і сестри!**

Цього року ми уперше зібралися на це вчене зібрання без нами любимого, а нині покійного Ігоря Євгенійовича Каньковського, і тому я хотів би своє звернення присвятити його пам'яті.

06 грудня 2016 року відійшов до Господа завідувач кафедри теорії і методики трудового та професійного навчання Хмельницького національного університету, кандидат технічних наук, міжнародний інженер-педагог ING-PAED IGIP, доктор педагогічних наук, Відмінник освіти України Ігор Євгенійович Каньковський. Ця звістка застала нас зненацька і тому важко виразити словами усю біль цієї втрати, яку понесла не лише педагогічна наука, але й усі ми – друзі та колеги Ігоря Євгенійовича, люди, з якими він часто спілкувався, радився, допомагав приймати важливі рішення, організовував просвітницькі та мистецькі заходи, тощо.

Відомо, що Ігор Євгенійович народився 17 липня 1956 року в Гродненській області (Білорусь), у родині священика. Ми знаємо, якими важкими для Церкви тоді були роки. Як неодноразово розповідав сам Ігор Євгенійович, дітей священиків цькували, їм не дозволяли поступати у вузи, з ними боялися спілкуватися, бо тоталітаризм радянської системи не щадив нікого, маючи своєю офіційною доктриною ідеологію войовничого атеїзму.

Але, з Божою допомогою, усе сталося наперекір системі – син священика таки закінчив інститут інженерів водного господарства (у м. Рівне), а згодом захистив кандидатську і докторську дисертації, несучи плідні труди на освітянській ниві та обіймаючи високі посади, останньою з яких була посада завідувача кафедри теорії та методики трудового і професійного навчання при гуманітарно-педагогічному факультеті Хмельницького Національного університету, яку він створив у липні 1999 року, виконуючи завдання ректора та професорсько-викладацької корпорації вузу, яке було зумовлене гострим попитом суспільства на спеціалістів у даній галузі.

Не дивлячись на те, що Ігор Євгенійович не пішов стопами батька (чим він неодноразово безпідставно переймався) і не став священнослужителем, він завжди був у Церкві не лише як постійний парафіянин, але й як наш друг і помічник, втілюючи у життя низку просвітницьких та церковно-мистецьких проєктів. Так, Ігор Євгенійович ініціював створення в області спілки Православного педагогічного товариства, допомагав відродити заняття у Недільній школі Свято-Покровського кафедрального собору м. Хмельницького, був організатором церковно-світських конференцій, одна з яких – це масштабна Міжнародна конференція: «Церква і держава у служінні народові», яка відбулася у м. Хмельницькому 02-04 листопада 2005 року і була присвячена 70-річному Ювілею Митрополита Київського і всієї України Володимира.

Також Ігор Євгенійович був ініціатором багатьох виставок декоративно-ужиткового мистецтва релігійної тематики: картин, ікон, фотографій, макетів храмів, народних виробів, тощо. Одним словом, він, не будучи священиком, своєю працею був корисним Церкві, за що був удостоєний Грамоти Священного Синоду УПЦ і високої Церковної нагороди – Ордена Преподобного Нестора Літописця.

Зараз, коли вже прийшов деякий час з дня смерті Ігоря Євгенійовича і ми, ще не будучи у змозі повністю оцінити усю важкість втрати, все ж можемо підвести підсумок його життя словами апостола Павла: «Подвигом добрим подвизався ... віру зберіг, а зараз готовий йому вінець правди, який дасть ... Господь, Праведний Суддя» (2 Тим. 4:7-8).

Так, передчасна кончина Ігоря Євгенійовича – це велика втрата для усіх нас, але я усіх закликаю згадати, що ми є християнами, які вірять у безсмертя людської душі і очікують «...воскресіння мертвих та життя майбутнього віку», тож, я прошу усіх молитися за упокій душі

спочилого в оселях з праведними і нехай буде вічна пам'ять рабу Божому Ігорю!

Зважаючи на те, що ми зібралися на науково-практичну конференцію, усім учасникам вченого зібрання я хочу нагадати, що наша віра Православна внесла в життя нашого народу, у родину, у суспільство та вітчизняну педагогіку і систему виховання нові цінності, про це нам не варто забувати і робити усе можливе, щоб і в освітянську систему ці християнські цінності інтегрувати, компенсуючи недоліки радянської школи, водночас роблячи це витримано, делікатно, з терпимістю та повагою до думки інших.

Тож, нехай Всемилостивий Господь благословляє усіх учасників вченого зібрання! Маю переконання, що Ваша плідна праця стане черговим кроком на шляху до вдосконалення вітчизняної системи професійної освіти і виховання!

Бажаю усім учасникам конференції плідної роботи, успіхів та натхнення!

Нехай неупереджений обмін думками слугує на благо нашої Української Держави і Церкви та на користь кожного з нас!

З повагою

Керуючий

Хмельницької єпархії УПЦ

+ Ігорій

МИТРОПОЛИТ

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ І СТАРОКОСТЯНТИНІВСЬКИЙ

ЖИТТЄВІ ВІХИ

Каньковський Ігор Євгенійович народився 17.07.1956 року в селі Орля Щучинського району Гродненської області (Білорусь).

У 1978 році Ігор Каньковський закінчив Український інститут інженерів водного господарства (м. Рівне) за спеціальністю «Механізація гідромеліоративних робіт», отримав кваліфікацію інженера-механіка. Навчався старанно, успішно, то й диплом був особливим – з відзнакою.

На Хмельниччину І. Каньковський вперше потрапив у 1975 році, коли, будучи студентом, працював екскурсоводом. Хлопець був вражений історією та красою цього краю. Краєзнавчі матеріали, поїздки по містах і селах Хмельниччини, зустрічі з подолянами глибоко запали в душу. Тому й вважав Ігор Каньковський своєю другою батьківщиною Поділля.

Трудову діяльність розпочав як викладач спеціальних дисциплін у Новоселицькому СПТУ №11, що Красилівському районі Хмельницької області. У колишньому маєтку графа Потоцького, на території розкішного парку, де було розміщено училище, пройшли перші роки самостійного трудового життя.

А далі розпочалася діяльність у сфері вищої освіти. У 1980-1988 рр. Каньковський І. Є. працював на посаді асистента кафедри тракторів та автомобілів, на посаді старшого викладача кафедри будівельних і меліоративних машини Українського інституту інженерів водного господарства. Було написано і захищено у 1987 році кандидатську дисертацію – за двома спеціальностями: 05.04.02 – теплові двигуни і 05.05.08 – автомобілі і трактори, здобув науковий ступінь кандидата технічних наук.

У 1988-1998 рр. І. Є. Каньковський – старший викладач, доцент, завідувач кафедри загальнотехнічних дисциплін Уманського державного педагогічного інституту імені Павла Тичини. З 1989 року його робота була пов'язана виключно із професійною педагогікою і методикою викладання. «Я занурився в педагогіку і тепер в ній із задоволенням купаюся», – згадував Ігор Євгенійович.

До Хмельницького університету І. Є. Каньковський прийшов доцентом кафедри машинобудування, а згодом очолив кафедру теорії та методики трудового і професійного навчання, був її завідувачем протягом 1999-2016 рр. Завжди був вдячний ректоратові університету, як він висловлювався, «за розуміння і за надану можливість реалізувати свої задуми».

У 2003 році Ігор Євгенійович пройшов перепідготовку за програмою «Інженерна педагогіка» і захистив наукову роботу в Центрі інженерної педагогіки Міжнародного товариства з інженерної перепідготовки (Австрія-

Україна). Він отримує звання «Міжнародний інженер-педагог» та диплом європейського зразка із включенням до міжнародного реєстру «ING-PAED IGIP», що дало йому право працювати викладачем у престижних європейських вузах.

З 2004 р. Каньковський І. Є. є членом науково-методичної комісії (НМК) з інженерно-педагогічної освіти при МОН України, потім – керівником НМК з професійної освіти (транспорт і сервіс) сектора вищої освіти Науково-методичної ради МОН України. У 2007 р. його було обрано членом Експертної ради з освіти при ДАК України.

У 2015 році Ігор Євгенійович захистив докторську дисертацію за спеціальністю 13.00.04 – теорія і методика професійної освіти та здобув науковий ступінь доктора педагогічних наук. Тема дисертації – «Система професійної підготовки майбутніх інженерів-педагогів автотранспортного профілю».

На 60-му році життя, 6 грудня 2016 року, перестало битися любляче серце Людини з добрими очима – незабутнього Ігоря Євгенійовича Каньковського, залишивши його вагомий внесок у розвиток освіти і науки України.

Наукова, професійна діяльність Каньковського І. Є. була творчою і плідною. Відтак Ігор Євгенійович був удостоєний багатьох відзнак і нагород: звання відмінника освіти України, нагороджений нагрудними знаками «Антон Макаренко», «Ушинський К. Д.», орденом «Преподобного Нестора Літописця», Почесними грамотами Хмельницької облдержадміністрації, Міністерства освіти і науки України, Національної академії педагогічних наук України.

Наукові дослідження Каньковського І. Є. були спрямовані на оптимізацію процесу підготовки інженерно-педагогічних кадрів для системи професійно-технічної освіти. Як знаний науковець, він входив до редакційної колегії науково-методичного вісника «Професійна освіта».

Ігор Каньковський – автор понад 100-а наукових праць, серед яких дві монографії: «Проектування процесу професійного навчання у закладах професійно-технічної освіти» та «Система професійної підготовки інженерів-педагогів автотранспортного профілю».

Усе життя Ігоря Євгенійовича, знаного педагога-новатора, було присвячене навчанню і вихованню студентів. Кожного з них він вважав особистістю, здатною на великі справи, кожного намагався зробити справжнім фахівцем, у кожному шукав і знаходив талант, розвивав його.

Науково-педагогічна освіта Хмельниччини, багаточисленні вихованці завжди, із вдячністю, будуть пам'ятати Ігоря Євгенійовича, мудрого та талановитого педагога-наставника.

ЛІДЕР НОВОГО ПОКОЛІННЯ

З Ігорем Євгенійовичем Каньковським я познайомилася у травні 1997 року, коли він влаштувався на роботу в наш університет і, за завданням ректора, розпочав опікуватися новоствореною спеціальністю «Професійне навчання. Технологія машинобудування».

На нашій першій зустрічі-співбесіді Ігор Євгенійович захоплено розповідав про плани створення випускової кафедри для нових педагогічних спеціальностей. Його натхнення, кипуча енергія та масштабність мислення прихилили до себе співрозмовника одразу, відтак, я безповоротно прийняла рішення про перехід на нову кафедру гуманітарно-педагогічного факультету. До речі, за майже 20 років роботи на кафедрі теорії та методики трудового і професійного навчання під керівництвом Ігоря Євгенійовича, я ні разу не пожалкувала про своє рішення.

Спільна робота членів кафедри завжди надихалася її завідувачем. Не було такої роботи, яку б Ігор Євгенійович не знав, не міг зробити сам та навчити інших. Він був душею кафедри, він не працював, а жив усіма справами, які започатковував в колективі: творчі виставки робіт студентів та викладачів кафедри, науково-практичні конференції сумісно з НАПН України, розміщення кафедри в умовах реального освітнього процесу на базі ЗОШ №27 м. Хмельницького.

Прикрасою багатьох заходів в університеті, стали виставки мистецьких творів викладачів та студентів кафедри. Першим глядачем та поціновувачем робіт завжди був Ігор Євгенійович, він умів похвалити, підтримати ініціативу, надихнути на подальший пошук та удосконалення роботи.

Останньою справою Каньковського І.Є. став переїзд нашої кафедри у І-й навчальний корпус університету та відкриття департаменту кафедри на базі бібліотечного корпусу.

Унікальність особистості Ігоря Євгенійовича як менеджера нового покоління, безперечного лідера, новатора, творчої особистості забезпечило членам колективу нашої кафедри цікаві роки роботи. Завдяки ретельному підбору кадрів для роботи на кафедрі в колектив приходили активні обдаровані педагоги та випускники, у колективі постійно підтримувався дух творчості та новацій.

Наша кафедра є випусковою для чотирьох спеціальностей: «Професійна освіта. Технологія виробів легкої промисловості», «Професійна освіта. Транспорт», «Середня освіта. Трудове навчання та технології», «Образотворче мистецтво, декоративне мистецтво,

реставрація». І кожен напрям роботи Ігор Євгенійович пропускав через себе, на кожен спеціальність у нього хватало сил і любові.

Після успішного захисту докторської дисертації з педагогіки у нього з'явилися нові проекти та мрії, масштаб задумів та планів зростав. Здавалося б невичерпним є джерело натхнення цієї невгамовної людини.

Білорус за національністю, громадянин та патріот України, Ігор Євгенійович чудово знав історію нашої держави, захоплювався та підтримував народні традиції, цікавився символікою народної вишивки. Та чим він тільки не цікавився, був ерудованою, інтелігентною толерантною людиною, умів зацікавлювати та надихати студентів, колег, співрозмовників.

На мою думку, найбільшим визнанням наполегливої праці Ігоря Євгенійовича є те, що нашу кафедру в університеті й понині неофіційно називають «кафедрою Каньковського». Так воно є, так нехай і залишається як найдовше.

Про таких людей як Ігор Євгенійович не хочеться говорити у минулому часі, світла пам'ять про засновника кафедри та її першого завідувача у серцях кожного з нас.

*Ганна Красильникова,
д.пед.наук, доцент кафедри теорії та
методики трудового і професійного навчання*

УЧИТЕЛЮ! ТИ Є І БУДЕШ ВІЧНО!

Один із мудреців сказав: «Найбільше, що може Господь зробити для людини, намалюючи їй життєвий шлях – це дати їй в супровід мудрих вчителів». Про себе можу сказати: «Я благословенна цим дарунком Божим». Доля дарувала мені багатьох прекрасних вчителів, про яких так і кажуть «вчителі від Бога». Але особливим, неповторним «вчителем від Бога» для мене є Ігор Євгенійович Каньковський. Вся його сила волі, неймовірна працездатність, темперамент пішли на одне діло, що заповнювало його цілком, – на наукову творчість.

З упевненістю можу сказати, що на лекції Каньковського любили ходити всі. Конспекти з його лекцій я й досі зберігаю. Матеріал для записів Ігор Євгенійович подавав коротко, чітко, змістовно. По таких конспектах завжди було добре вивчати матеріал. На жаль з конспекту не можна відчутти ту атмосферу ділового спілкування і розуміння між викладачем і його студентами, яка завжди панувала в аудиторії.

Методика викладання матеріалу, педагогічний такт, етика спілкування – прекрасні взірці педагогічної майстерності. А ще я ціную свого вчителя за те, що він радо допомагав нам, своїм колишнім студентам в роки педагогічного становлення, завжди знаходив слова підтримки, і просто ніколи не проходив не привітавшись...

Ігор Євгенійович Каньковський – це Великий Педагог, Велика Людина, Великий Громадянин. Він у всьому був Великим. Слово «був» – дуже болюче, дуже гірке, бо за ним ще болючіше – «пішов». Пішов за межу. За оту незнану, за оту невідому нікому межу, з-поза якої не повертаються... Здається, завмерла круговерть життя... Зупинилося палке, любляче й щире серце великого педагога, щирої людини, Ігоря Євгенійовича Каньковського. Зупинилося серце – зупинилося життя..., яке так любив і цінував Ігор Євгенійович. Скільком студентам він подарував частиночку себе, скількох виховав педагогів, людей з щирим серцем і відкритою душею!

...Яким збереже Ігоря Євгенійовича Каньковського наша Пам'ять..? У кожного – свій Каньковський. Глибокий аналітик, блискучий стратег і тактик. Будівничий – у найширшому розумінні цього слова. Мудрий керівник. Сильна людина. Твердий у своїх переконаннях. Сміливий у своїх намірах. Мрійник, романтик і реаліст. Ним вписані красиво й велично, гідно й навіки золоті сторінки життєвої й освітянської мудрості. В пам'яті багатьох людей Ігор Євгенійович залишиться прикладом дивної працьовитості, вимогливості до себе, завзяття на шляху до гідної мети і нескінченної доброти. Надзвичайна енергія, невичерпний оптимізм, щира посмішка, вмить згладжували усі непорозуміння та завжди допомагали дійти спільної думки.

У душі Ігоря Євгенійовича жили найкращі помисли, свята любов, надії і неповторний світ. Він жив і працював так, щоб світло донести людям. Він сявав для всіх зорею й відкривав нові світи, ніс людям серце на долоні, вірив у правду й доброту. Що відчував, те й дарував оточуючим...

Для мене Ігор Євгенійович був науковим керівником, учителем, психологом, батьком і другом! Таким, напевне, і повинен бути справжній науковий керівник. Він – приклад міцності духу, життєлюбства, безмежної відданості своїй справі. Людина з добрими очима і люблячим серцем, його харизма неповторна, а час, проведений з ним – незабутній і неоціненний!

На жаль, у цьому недосконалому світі ми втрачаємо дорогих, світлих і близьких для нас людей. І вже нікому дзвонити, щоб привітати

зі святом, вже не одержиш по-батьківськи влучних відгуків та зауважень на тобою написане... Але, як і раніше, завтра і післязавтра творчість та особистість Ігоря Євгенійовича Каньковського залишаться одним з найвагоміших орієнтирів для тих, для кого наука та освіта стали сенсом життя та життєвою місією...

Я безмежно вдячна Богові, що Він подарував мені зустріч з цією людиною! Ігор Євгенійович багато чого мене навчив, і найголовніше – показав, як можна любити життя та справу, якою займаєшся!

Велике дякую, Вам, Ігоре Євгенійовичу! Дякую за весь той час, що були зі мною, вчили мене, раділи за мене, переживали зі мною, дякую за все! Ви є назавжди в моєму серці, в душі, в пам'яті!

Вчителю вчителів, Вам немає і не буде кінця! Ви вічні, Вчителю, у вдячній Пам'яті учнів, колег, однодумців.

Вічна Пам'ять нашому дорогому Ігорю Євгенійовичу!

*З глибокою пошаною і любов'ю
до Ігоря Євгенійовича Каньковського,
аспірантка Ірина Дрозіч*

* * *

«Він – учитель за покликанням; його не можна уявити собі ніким іншим як учителем. Викладання стало його життям, його поживою; воно нероздільно зв'язане з ним. І не дивно, що вчительська справа стає у нього вільним мистецтвом, і він на всіх своїх учнів накладає печать свого духу! Як він знаходить своє щастя в навчанні, так можна вважати щасливими тих, хто в нього вчиться».

Ці слова А. Дістервега дуже влучно характеризують особистість Ігоря Євгенійовича Каньковського, справжнього Учителя, мудрого наставника, справедливу, добру, чесну Людину.

Ігор Євгенійович завжди був для мене прикладом наслідування. Значною частиною своїх успіхів у педагогічній і науковій праці я завдячую саме йому. Його поради, його вчинки дійсно були безцінними. Ігор Євгенійович у кожній людині міг побачити те, що ніхто інший не помічав. Після розмови з ним, у кожного з'являлася впевненість у своїх силах, бажання до звершень.

Ігор Євгенійович був талановитим викладачем, він міг таким чином організувати навчання, що учні, студенти просто захоплювалися дисциплінами, які він викладав. Я завжди розповідаю вже своїм студентам (майбутнім педагогам) історію про те, як Ігор Євгенійович

одного разу організував вивчення дисципліни гідравліка. Це досить важка дисципліна і не усі студенти можуть засвоїти її. Так ось, одного разу Ігор Євгенійович на першому занятті оголосив студентам, що цього року вони гідравліку вивчати не будуть, а будуть будувати ... фонтан. Звичайно студенти зраділи – не потрібно писати лекції, завчати важкі формули тощо. Ну і розпочали будівництво... Однак досить швидко виявилось, що спроектувати і побудувати фонтан в м. Умань (а саме там відбувалось це дійство), де досить скрутна ситуація з водою, не так вже й легко. Однак фонтан був успішно збудований і діє до цього часу. А студенти під час його будівництва ... вивчили гідравліку на «відмінно», що стало свідченням високої педагогічної майстерності Ігоря Євгенійовича.

Цей спогад – не просто данина пам'яті справжньому Учителю, мудрому наставнику, справедливій, добрій, чесній Людині. Це слово про Великого Трудівника наукової і педагогічної ниви. Я гордий тим, що знав його, що він був серед нас...

В народі кажуть, що письменник живе у своїх творах, скульптор – у створених ним шедеврах, а вчитель – живе у думках і справах своїх учнів. Тож доки будемо жити ми, його учні, послідовники його справ, буде жити і наш Учитель, наш Ігор Євгенійович.

*Іван Герніченко,
випускник спеціальності «Професійне навчання»
2002 року, к. пед. н., доцент кафедри теорії та
методики трудового і професійного навчання*

* * *

Простим, уважним, ввічливим запам'ятався мені Ігор Євгенійович з першого нашого знайомства на кафедрі у 2002 році. Я, навіть, не очікувала з його сторони такого розуміння у сприянні співпраці зі школою.

Ігор Євгенійович запропонував з самого початку укласти угоду, яка буде давати можливість навчання випускників закладу в університеті, проходження практики студентами на базі нашої школи.

Впродовж багатьох років спільної роботи Ігор Євгенійович неодноразово побував у школі, переймався її проблемами. За його ініціативи перший комп'ютер навчальному закладу подарувала кафедра, шкільний бібліотечний фонд поповнила університетська бібліотека.

Організовували спільні виїзні засідання кафедри на базі школи, створювали і впроваджували освітні проекти, приймали участь в урочистостях, конференціях, які проходили в університеті. Сприяли в подальшому здобутті вищої освіти випускників на різних факультетах вищого навчального закладу, а найбільше на кафедрі «Теорії і методики трудового і професійного навчання».

Людина з великої літери, майстер педагогічної справи, взірець для наслідування, таким залишився в моїх спогадах завідувач кафедри, доктор педагогічних наук, професор Ігор Євгенійович Каньковський.

*Ніна Кубата,
директор Лисецької ЗОШ І-ІІІ ст.
Дунаєвецької міської ради*

* * *

Мы с Игорем Евгеньевичем виделись всего несколько раз, но этого было достаточно, чтобы понять насколько он был светлым, душевным и жизнерадостным человеком. Я вспоминаю, как на первой же встрече на его кафедре в университете, мы, ещё едва познакомившись, долго беседовали на разные темы, не замечая времени, как будто знали друг друга много лет. Он своей незримой притягательной силой души мог располагать к себе людей. Я уверен, что его как человека любили студенты и уважали коллеги. Он воистину был Мастером в своей профессиональной деятельности и настолько увлечен своей работой, что мог не переставая рассказывать нам о студентах, своей кафедре, коллегах и их достижениях, делиться своими научными идеями.

Мы дружили и переписывались с Игорем Евгеньевичем. Из его писем было видно, что у него зрело много планов на будущее, в том числе и по сотрудничеству с нашей кафедрой. Но судьба распорядилась так, что внезапно остановилось сердце близкого нам Человека, и Игоря Евгеньевича больше нет рядом с нами... Царствие ему Небесное.

Мы скорбим об Игоре Евгеньевиче, храним в наших сердцах добрую память о нём и будем продолжать начатое им сотрудничество между нашими кафедрами и университетами.

*Петр Петряков
зав. кафедрой педагогики, технологий и ремесел
Новгородского государственного университета*

ВЕЛИКИЙ ТОЙ УЧИТЕЛЬ, ЯКИЙ ПРОЙМАЄТЬСЯ СПРАВОЮ, ЯКОЇ НАВЧАС

Важко говорити про людину в минулому часі, якщо і досі не віриться що її не має поруч. Та ще важче змиритися із такою великою втратою. Віриться, що Ігор Євгенійович і досі із кожним із нас, у кожного за спиною, наче Ангел охоронець, відведе, вбереже, підкаже, порадить та спрямує.

Моє перше знайомство із Каньковським І.Є. відбулося у 1999 р., коли я був абітурієнтом. Після звичайної випадкової зустрічі із ним сумніви щодо вибору професії якось самі по собі розвіялись. Він тоді ще, бачачи мене вперше, зумів так розповісти, донести суть та окреслити подальші перспективи, що це просто не могло не зацікавити. У мене було тоді безліч питань, проте запитати хоча б щось по суті ні я, ні мої батьки не змогли, оскільки слухали з відкритим ротом, зрозумівши відразу, що перед нами стоїть майстер своєї справи. На наступний день я подав документи і до сьогоднішнього дня дякую Богу за цю випадкову зустріч із такою невідповідною людиною у моєму житті. Пройшли роки і можна ствердно сказати, що майже все, що тоді сказав Ігор Євгенійович збулося.

Ігоря Євгенійовича Каньковського я по праву називаю своїм учителем, котрий завжди допомагав, підтримував та навчав життю, був і залишається прикладом для наслідування. Надзвичайно ввічливий, толерантний, тактовний, він завжди міг достукатись та знайти спільну мову з кожним, нікого не образивши, не принизивши, спрямувати та допомогти у вирішенні питань найрізноманітнішого характеру. Таку людину серед віруючих людей називають Богом угодною. Я часто задавав собі запитання звідки у нього все це: неймовірна невичерпна енергія, життєва мудрість, глибина і стратегічність мислення, незламне прагнення до відкриття та пошуку чогось нового, працелюбність, стійкість та наполегливість?

Найвищою з усіх чеснот Ігоря Євгенійовича, на мою думку, була любов, адже все за що він брався, все було до ладу та з любов'ю. Він понад усе на світі любив своїх дружину та сина, надзвичайно любив свою родину, любив своїх друзів, колег та студентів, любив життя. У нього випадкових людей не було, він знав усіх членів сімей свого колективу, ніколи не стояв осторонь, завжди був з кожним і в радості і у горі, переймався проблемами всіх і кожного, нехтуючи своїм вільним часом, увагою яку міг би приділити сину та дружині і, на жаль, своїм власним здоров'ям.

Наш завідувач кафедри ніколи не розділяв себе зі студентством, він завжди знаходив час для відвертих розмов зі студентами за одним столом, тому що вони йому довіряли, а він їх по батьківськи любив. У важкі часи для Ігоря Євгенійовича, студенти ні на мить не залишалися осторонь, організовувались між собою та допомагали як могли, а він, навіть

перебуваючи у лікарні, пересилав їм слова своєї любові та вдячності, останнє із них звучало так: «Дороженькі мої, я вам надзвичайно вдячний за все те добро, що ви для мене робите, от вийду я із лікарні і обійму кожного..., нам ще так багато з вами потрібно зробити ...»

Ігор Євгенійович свято вірив у кожного із своїх вихованців, у справу якій віддавав усього себе.

У моєму житті Ігор Євгенійович займає особливе місце, він мій учитель, мій керівник, мій друг, і у моєму серці так буде завжди.

Я щиро вдячний Вам, дорогий Ігоре Євгенійовичу! За віру в мене, за підтримку і знання, за школу життя, за всі ті добрі справи, що Ви для мене та моєї сім'ї по батьківськи робили, світла пам'ять про Вас завжди житиме у наших серцях.

Вічна Пам'ять нашому дорогому Ігорю Євгенійовичу!

Олександр Лівшун
доцент кафедри теорії та методики ТПН

* * *

Спогади... Яка печаль та шкода, що спогади пов'язані з особливою особистістю, що пішла Вічність – Каньковським Ігорем Євгенійовичем, нашим другом, колегою. Але втішаємо себе думкою, що людина живе стільки, скільки її пам'ятають.

Ігор Євгенійович залишив по собі неповторний яскравий слід в думках та серцях багатьох людей: колег, друзів, студентів, а його наукові праці стали надбанням української педагогічної думки і будуть жити і живити розум нащадків навечно.

З Ігорем Євгенійовичем я особисто познайомилась ще у липні 1999 року, як завідувачем кафедри теорії та методики трудового і професійного навчання при гуманітарно-педагогічному факультеті Технологічного університету Поділля. З його приходом на цю посаду співпраця Науково-методичного центру професійно-технічної освіти та підвищення кваліфікації інженерно-педагогічних працівників у Хмельницькій області з університетом набула нового змісту: неформальні спільні засідання з актуальних питань педагогіки і методики професійної освіти, вирішення питань забезпечення студентам університету належної педагогічної практики на базі кращих ПТНЗ області, керівництво написанням та рецензування дипломних робіт студентів. Така співпраця сприяла якісній підготовці студентів університету до подальшої самостійної педагогічної діяльності у закладах профтехосвіти області та України.

Починаючи з першої Міжнародної науково-практичної конференції «Професійне становлення особистості: проблеми та перспективи» працівники нашого центру та педагоги ПТНЗ були активними її учасниками, опубліковували у матеріалах конференції власні педагогічні здобутки, висвітлювали результати педагогічної діяльності, ділились досвідом з впровадження інноваційних педагогічних технологій у підготовку кваліфікованих робітників.

Ігор Євгенійович був активним членом науково-методичної ради НМЦ ПТО ПК та входив до складу редакційної колегії нашого науково-методичного вісника «Професійна освіта».

Ігор Євгенійович вирізнявся високою духовністю, моральністю, інтелігентністю, делікатністю, поважливим та шанобливим ставленням до людей. Він бачив прекрасне у світі і людях та щиро ділився цим.

Світ був багатий цією Людиною. З його відходом у інше життя світ не збіднів, оскільки залишилися його учні, однодумці, колеги, які продовжують його благородну місію. Низький уклін світлій пам'яті Ігоря Євгенійовича.

*Людмила Шевчук,
директор Науково-методичного центру професійно-
технічної освіти та підвищення кваліфікації
інженерно-педагогічних працівників у Хмельницькій
області, кандидат педагогічних наук, доцент*

* * *

Кого це взяти за взірць? Звісно того, хто поруч, хто близький та рідний. Життя – це випробування, яке не обходиться без підтримки, повчального слова чи настанови досвідченого дорослого. Ігор Євгенійович був саме такою людиною, яка могла спрямувати, підштовхнути та підтримати починання юного педагога. Завдячуючи його порадам, були написані перші наукові роботи, статті. Його досвіду слід було вчитися, наслідувати та культивувати, адже усе життя він присвятив питанню "як?": як слід навчати? Як досягти результату? Як отримати відгук від учнів? Як покращити навчальний процес? Як виховати справжнього громадянина? Як допомогти у вирішенні складних питань? Як подолати труднощі? Як зацікавити молодь вчитися, здобувати знання та удосконалювати вміння?

На усі ці питання Ігор Євгенійович мав відповіді, саме тому до нього варто було прислухатися та бути вдячним за те, що поруч справді розуміюча, небайдужа людина.

Борис Капарнік, племінник

* * *

Завідувач кафедри теорії та методики професійного і трудового навчання ХНУ, кандидат технічних і доктор педагогічних наук, доцент, відмінник освіти України Каньковський Ігор Євгенійович став ініціатором творчої співпраці кафедри і СЗОШ №27. Це людина самовідданої праці на освітянській ниві, а тому не лише стіни рідної "Alma mater", але й школи стали для нього справжньою колискою, а згодом і творчою лабораторією професійного зростання. Як науковець, Ігор Євгенійович плідно впливав на оновлення змісту освіти в школі відповідно до напрямку дизайн-освіти. Його науковий і творчий потенціал, організаторські здібності сприяли створенню між колективами кафедри і школи атмосфери творчості, відповідальності, потреби постійного самовдосконалення, бажання самовіддано працювати задля розвитку та збагачення усталених освітянських традицій.

Як науковець, викладач і завкафедрою, Каньковський І. Є. завжди був прикладом людини високого професіоналізму. Він залишиться цікавою постаттю в пам'яті студентів, колег, учителів, усіх, хто його оточував і з ким він спілкувався.

Як талановитий педагог і вчений, автор численних друкованих праць, Ігор Євгенійович добре відомий широким колом педагогічної і наукової громадськості в Україні. По-справжньому доленосним "хобі" була його увага до творчо обдарованих дітей. Багато років поспіль він працював постійним головою журі II і III етапів учнівської олімпіади з трудового навчання, а також головою міського та обласного конкурсів «Учитель року» для вчителів трудового навчання. Разом із ним школою започатковано проведення фестивалю «Подільський пролісок» для художньо обдарованих учнів загальноосвітніх шкіл міста Хмельницького.

У розмовах з Ігорем Євгенійовичем ми завжди відчували ту велику наснагу та життєздатну силу, яку він черпав у своїй безпосередній причетності до проведення олімпіад і конкурсів, у спілкуванні зі своїми колегами й однодумцями, що працювали разом з ним у журі. Він був натхненником творчих учителів-практиків, зусилля яких були спрямовані на формування обдарованої молоді. Його настрої глибокої відповідальності за справу передавався усім його колегам. Це спонукало всіх до серйозної роботи з учнями у справі підготовки їх до олімпіад.

Пам'ять про Ігоря Євгенійовича живе в результатах його невтомної і цілеспрямованої праці, помноженої на талант і природні здібності. До нього тягнулися молоді та досвідчені. Викладачі й вчителі – випускники кафедри теорії та методики професійного і трудового навчання гідно репрезентують її на освітянській ниві в різних куточках України і за його прикладом продовжують сіяти розумне, добре, вічне.

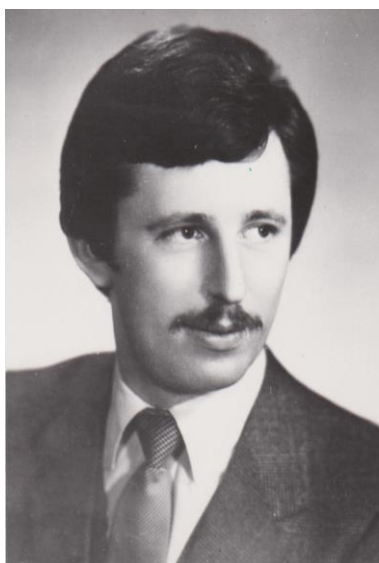
*Анатолій Долинський
директор Хмельницької СЗОШ №27*

ФОТОНАРИС

Дороженькі мої, нам ще так багато
належить з вами зробити....

